

AG8
27 26 19

AG

2014/2088/14

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH***

projekt z dnia 29 maja 2014 r. ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych

(tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

Stowarzyszenie Menedżerów firm działających w zakresie gier losowych

2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania**

ul. Senatorska 13/15, 00-075 Warszawa

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ul. Jubilerska 10, 04-190 Warszawa, e-mail: zarzad@zprsa.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Jacek Sabo	[REDACTED]
2	Krzysztof Dąbrowski	[REDACTED]
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

W odpowiedzi na pismo z dnia 5 czerwca br. sygn. AG8-0301-18/2014/JZ/1 projektu z dnia 29 maja 2014 r. ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych (dalej: „projekt nowelizacji”) wraz z uzasadnieniem, w imieniu Stowarzyszenia przedstawiamy, co następuje.

Obowiązująca od 1 stycznia 2010 r. ustawa hazardowa powstawała w warunkach niekontrolowanego rozprzestrzeniania się nielegalnego hazardu urządzanego w tzw. punktach gier na automatach o

2014-06-20
ZPR

niskich wygranych. Wprowadzone tą ustawą bardzo istotne obostrzenia w zakresie prowadzenia działalności hazardowej w obecnej sytuacji wydają się nadmierne w stosunku do założonych celów. Pozytywnie należy ocenić propozycje zmian liberalizujących niektóre zapisy, np. w zakresie zmniejszenia barier w prowadzeniu działalności przez podmioty spoza branży hazardowej (uproszczenie procedur związanych z organizacją loterii fantowych i bingo fantowe), wydaje się jednak uzasadnione również zliberalizowanie niektórych, nazbyt restrykcyjnych wymogów także w stosunku do podmiotów prowadzących działalność w kasynach gry, a także zapewnienie stabilnych warunków prowadzonej działalności podmiotom, które na gruncie obecnej ustawy uzyskały koncesje. Tego typu inicjatywa z pewnością wpłynie korzystnie na dochody budżetu państwa i przyczyni się do zmniejszenia szarej strefy. Dlatego Stowarzyszenie, oprócz ustosunkowania się do niektórych propozycji zmian ustawy, przedstawia także własne projekty rozwiązań. Wśród nich należy wskazać, jako kluczowy problem branży – potrzebę wydłużenia okresu obowiązywania koncesji na kasyno gry do 12 lat, co pozwoli na znaczne zwiększenie wpływów budżetowych (m.in. wskutek zmniejszenia przerw w działalności kasyn) oraz poprawę rentowności inwestycji, zwiększenie limitu liczby kasyn do 86 (na każde rozpoczęte 500 tys. mieszkańców województwa jedno kasyno), zwiększenie limitu ilości automatów w kasynach gry (z 70 do 140 sztuk), uproszczenie procedury dopuszczania automatów do eksploatacji, uregulowanie kwestii ważności opinii lokalizacyjnej na kasyno gry.

I. Projekt zmiany art. 73 ustawy hazardowej.

Nie sposób przyjąć za uzasadnioną w państwie prawa określoną w projekcie nowelizacji ustawy możliwość opodatkowania podatkiem od gier ośrodka gier (kasyna), który z tytułu urządzanych gier uzyskuje stratę (wprowadzony w art. 73 ust 2 i 3 ustawy zakaz sumowania gier urządzanych w kasynie).

Stowarzyszenie nie podziela stanowiska autorów nowelizacji, którzy twierdzą w uzasadnieniu projektu, iż obecnie obowiązujące przepisy „nie przewidują możliwości sumowania podstaw opodatkowania poszczególnych gier”. Obszernie na ten temat Stowarzyszenie wypowiedziało się 21 stycznia 2013 r. w zgłoszeniu zainteresowania pracami nad projektem rozporządzenia Ministra Finansów zmieniającego rozporządzenie w sprawie wzorów deklaracji podatkowej dla podatku od gier – projekt z dnia 18 grudnia 2012 r., zatem obecnie nie ma potrzeby przywoływania tych argumentów. Należy jedynie wspomnieć, że podatek od gier rozliczany jest przez podmioty zgodnie ze wzorem deklaracji podatkowej wydanym przez Ministra Finansów.

Wg projektu nowelizacji, w przypadku gdy w grze w karty gracze wygrali 200 000 zł, na ruletce przegrali 100 000 zł, czyli bilans urządzanych gier przez kasyno w danym miesiącu wyniesie minus 100 000 zł, należny podatek od gier – wobec braku możliwości sumowania dodatnich i ujemnych podstaw opodatkowania - wyniesie 50 000 zł (50% od wyniku na ruletce). Projektodawcy nie przedstawili przekonującego uzasadnienia, z którego wynikałaby zasadność osobnego opodatkowania poszczególnych gier urządzanych w kasynie; co więcej, takie podejście ignoruje istniejącą praktykę, z której wynika, że gracze w trakcie pobytu w kasynie często uczestniczą w różnych grach, grają w ruletkę, blackjacka czy na automatach.

Podsumowując, obecnie istniejąca możliwość sumowania podstaw opodatkowania jest jak najbardziej uzasadniona – gry, których dotyczy są prowadzone w ramach tej samej działalności (kasyna), objęte są i prowadzone na podstawie tej samej decyzji (koncesji), objęte są taką samą stawką podatkową. W

ocenie Stowarzyszenia wprowadzany proponowaną nowelizacją zakaz sumowania podstaw opodatkowania jest całkowicie nieuzasadniony, wydaje się być motywowany jedynie skrajnym fiskalizmem ustawodawcy (podatek ma być odprowadzany nawet w przypadku straty poniesionej przez kasyno, przy czym w dodatku mowa jest oczywiście o stracie wynikającej wyłącznie z rezultatu urządzanych gier, nie uwzględniających żadnych kosztów prowadzonej przez kasyno działalności).

W ocenie Stowarzyszenia, skoro koncesja dotyczy kasyna gry, należałoby raczej skorygować definicję podstawy opodatkowania określoną w art. 73, w ten sposób, by podstawę opodatkowania stanowiły gry urządzone w kasynie gry, a nie – poszczególne rodzaje gier urządzone w kasynie.

W tym celu należałoby w miejsce projektowanego art. 73 ust. 1 wprowadzić zapis: „Podstawę opodatkowania podatkiem od gier stanowi, z zastrzeżeniem ust. 2:”, a w ust. 2 w art. 73 ustawy wprowadzić zapis: „Sumowaniu podlegają podstawy opodatkowania gier, o których mowa w ust. 1 pkt 7 oraz pkt 9.”

Ewentualnie, gdyby pozostać przy proponowanym przez projektodawców nowelizacji rozwiązaniu, w przypadku gdy podstawa opodatkowania podatkiem od gier danej gry jest ujemna, podatnik powinien mieć prawo do rozliczenia jej w następnych okresach rozliczeniowych, co wynika z fundamentalnych zasad opodatkowania dochodu lub obrotu w działalności gospodarczej.

II. Projekt zmiany art. 89 ustawy hazardowej.

Zdaniem Stowarzyszenia, wysokość obecnie obowiązującej sankcji za urządzenie gier na automatach poza kasynem gry jest niewystarczająca z punktu widzenia jej prewencyjnej funkcji, czyli przymuszenia do respektowania nakazów i zakazów określonych w przepisach prawa. Żywiotyowy rozwój nielegalnego hazardu, szacowany na poziomie kilkunastu tysięcy automatów, świadczy o tym, że obecna kara pieniężna – 12 tys. zł – jest zbyt niska, gdyż jest ustalona na poziomie ok. jednomiesięcznego dochodu z automatu.

Stowarzyszenie proponuje w związku z powyższym jej podniesienie dwunastokrotnie, tj. do 144 tys. zł, czyli do kwoty odpowiadającej (szacowanym) dwunastomiesięcznym dochodom z automatów zlokalizowanych w atrakcyjnych punktach.

Ponadto, zdaniem Stowarzyszenia, z uwagi na to, iż może się zdarzyć, iż czyny określone w art. 89 ust. 1 pkt 1-2 ustawy wyczerpują te same znamiona (prowadzenie nielegalnego punktu [salonu] gier na automatach jest także urządzeniem gier hazardowych bez koncesji lub zezwolenia, bez dokonania zgłoszenia, a także bez wymaganej rejestracji automatu lub urządzenia do gry), Stowarzyszenie rozumie to jako możliwość łącznego stosowania każdego z tych przepisów.

Zatem w przypadku nielegalnego urządzania gier na automatach, oprócz sankcji określonej w art. 89 ust. 2 pkt 2 należy zastosować także sankcję określoną w art. 89 ust. 2 pkt 1, tzn. 100% przychodu uzyskanego z urządzanej gry, a gdy nie jest możliwe ustalenie tego przychodu - 300% opłaty, która byłaby uiszczona za udzielenie koncesji na kasyno gry (nowy ust. 3). Dotyczy to także punktu, w który jest eksploatowany nielegalnie 1 automat, którego dochodu nie da się oszacować – w takim przypadku oprócz kary 12 tys. zł (lub 144 tys. wg propozycji Stowarzyszenia), należy nałożyć także karę pieniężną w wysokości 300% opłaty za udzielenie koncesji na kasyno gry (tj. ponad 3 mln zł).

III. Projekt zmiany art. 63 ustawy hazardowej

Nowelizacja art. 63 ustawy hazardowej polegająca na skreśleniu z katalogu zabezpieczeń hipoteki jest w naszej ocenie nieuzasadniona. Hipoteka jest powszechnie uznawanym rodzajem zabezpieczenia w obrocie gospodarczym, uważanym za jeden z pewniejszych rodzajów zabezpieczeń. Należy zwrócić uwagę, że pozostawione dwa rodzaje zabezpieczeń są często o wiele bardziej kosztowne niż ustanowienie hipoteki (zwłaszcza kosztowne jest złożenie, zablokowanie znacznej kwoty na rachunku bankowym). Stanowi dodatkowe, dotkliwe obciążenie finansowe dla podmiotów działających legalnie w branży hazardowej. Środki wydatkowane czy zablokowane na ustanowienie zabezpieczeń mogłyby zamiast tego generować przychody dla przedsiębiorstw i tym samym poprzez podatki dla budżetu Państwa. Autorzy nowelizacji, jako uzasadnienie zamiaru pozbawienia podmiotów prowadzących działalność w zakresie gier możliwości skorzystania z funkcjonującego do ponad dwudziestu lat zabezpieczenia hipotecznego, wskazują na jego czasochłonność, koszty egzekucji, strukturę przywilejów egzekucyjnych oraz koszt jego ustanowienia. Pomijają jednak wiążący się z tym dla podmiotów wzrost kosztów prowadzenia działalności wynikający z konieczności zamrożenia środków pieniężnych, a także – pozbawienie możliwości wykorzystania posiadanych nieruchomości. Nie wskazują także na konkretne przypadki niemożności egzekucji należności w przypadku tego typu zabezpieczeń.

Wg naszej wiedzy, wśród podmiotów, które prowadziły działalność w kasynach gry i salonach gier na automatach (tzw. wyskohazardowych) nie było w ogóle konieczności korzystania z zabezpieczenia finansowego.

Dlatego Stowarzyszenie wnioskuje o nieuchylenie art. 63 ust. 3 ustawy hazardowej, a także o rozważenie możliwości zmniejszenia wysokości zabezpieczeń finansowych.

Jednocześnie korzystając z okazji nowelizacji ustawy, Stowarzyszenie przedkłada swoje propozycje poprawy obowiązujących przepisów, o których wspomniano na wstępie.

IV. Projekt Stowarzyszenia zmiany art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a) ustawy hazardowej.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy hazardowej, kasyno gry zdefiniowane jest jako *wydzielone miejsce, w którym prowadzi się gry cylindryczne, gry w karty, gry w kości lub gry na automatach, na podstawie zatwierdzonego regulaminu, przy czym minimalna łączna liczba urządzanych gier cylindrycznych i gier w karty wynosi 4, a liczba zainstalowanych automatów wynosi od 5 do 70 sztuk.*

Stowarzyszenie stoi na stanowisku, iż istnieją racjonalne argumenty przemawiające za zasadnością zwiększenia maksymalnej liczby eksploatowanych („zainstalowanych”) w kasynach automatów do przynajmniej 140, przy jednoczesnym zmniejszeniu wymogu w zakresie gier cylindrycznych i gier w karty do jednej gry.

Rozwiązanie takie daje większą możliwość skonstruowania oferty bardziej odpowiadającej zapotrzebowaniu graczy, w tym także - zagospodarowania rynku po zamkniętych salonach gier na automatach oraz punktach gier na automatach o niskich wygranych. Doświadczenie ostatnich kilkunastu miesięcy pokazuje, iż rynek ten – mimo wysiłków funkcjonariuszy służby celnej - został opanowany przez nielegalną działalność. W lokalizacjach, w których do niedawna prowadzono salony

czy punkty niskohazardowe pojawiły się niezwłocznie automaty, których działalność nie jest kontrolowana, i z której nie jest odprowadzany podatek od gier. Spadek deklarowanych podstaw opodatkowania w 2013 r. (ponad 350 mln zł) z całą pewnością nie oznacza spadku wpływów z tego tytułu – najprawdopodobniej dochody z działalności w dawnych salonach gier i punktach ANW trafiają do podmiotów lub osób prowadzących działalność nielegalną. Receptą na to mogłoby być stworzenie oferty, którą klienci nielegalnych punktów mogliby uznać za przyjazną (znajomą) – czyli kasyn, w których prowadzone są przede wszystkim gry na automatach. Nie ulega bowiem wątpliwości, że klientów tzw. „automatowych” zniechęca nadmierna ekskluzywność kasyn z ruletką czy grami karcianymi. Takie rozwiązanie ma następujące zalety: z jednej strony zapewnia pełną kontrolę nad urządzanymi grami, przez co realizowany jest cel społeczny (ochrona przed negatywnymi skutkami hazardu), przecina patologię związaną z nielegalną działalnością tzw. „salonów” automatowych oraz zapewnia wzrost wpływów do budżetu z tytułu podatku od gier.

Proponowane rozwiązanie pozostaje także w pozytywnej korelacji z kryterium określonym w § 2 ust. 1 pkt 3b rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 sierpnia 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków przeprowadzenia przetargu dla podmiotów ubiegających się o udzielenie koncesji na prowadzenie kasyna gry lub zezwolenia na prowadzenie salonu gry bingo pieniężne, zgodnie z którym jednym z kryteriów oceny ofert jest *wielkość powierzchni kasyna gry przeznaczonej bezpośrednio na prowadzenie gier hazardowych*.

Z kolei zgodnie z ust. 2 pkt 6 lit. c) ww. paragrafu drugiego, jako niedotrzymanie warunków deklarowanych w ofercie, skutkujących przyznaniem 0 pkt w postępowaniu przetargowym, uznaje się *zmniejszenie powierzchni kasyna gry przeznaczonej bezpośrednio na prowadzenie gier hazardowych, które w ramach kryteriów oceny ofert wpłynęłoby na otrzymanie mniejszej liczby punktów w dniu dokonywania tej oceny*.

Skoro zatem z punktu widzenia atrakcyjności oferty przetargowej istotne znaczenie ma wielkość powierzchni przeznaczonej na działalność hazardową, to zasadne wydaje się także umożliwienie podmiotom odpowiednie zagospodarowanie tej powierzchni.

V. Propozycja Stowarzyszenia wydłużenia okresu ważności koncesji na kasyno gry.

Praktyka stosowania określonego w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych okresu obowiązywania koncesji na kasyno gry (*Koncesji na prowadzenie kasyna gry udziela się na okres 6 lat*) wykazała, iż jest to termin zbyt krótki, i zasadne jest jego wydłużenie przynajmniej o 6 lat (do 12 lat).

Przede wszystkim, z uwagi duże koszty związane z uruchomieniem działalności kasyna gry (koszt adaptacji lokalu, czynsz, opłata koncesyjna, koszt sprzętu operacyjnego, w tym system audiowizyjny, personel, etc.), wysokie opodatkowanie podatkiem od gier (obecnie 50% podstawy opodatkowania), rentowność kasyn zawsze pozostawała na minimalnym poziomie.

Co więcej, nowa ustawa hazardowa z 19 listopada 2009 r., która zlikwidowała instytucję przedłużania zezwoleń na kasyna gry, **spowodowała w konsekwencji skrócenie okresu zwrotu z inwestycji z 12 do 6 lat**. Kolejnym, niekorzystnym czynnikiem dla obecnych koncesjonariuszy jest okoliczność, iż wydawane od 2010 r. koncesje funkcjonują ciągle w otoczeniu działających jeszcze salonów gier oraz punktów gier na automatach o niskich wygranych. Sytuacja taka utrzymywał się będzie do 2016 r. kiedy wygasną ostatnie zezwolenia na salony i punkty niskohazardowe.

Ponadto obecnie obowiązujący okres koncesyjny odbiega w istotnym zakresie od minimalnego okresu

amortyzacji inwestycji w obcych budynkach (lokalach) lub budowlach określonego w art. 16j ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Zgodnie z nim *podatnicy mogą indywidualnie ustalić stawki amortyzacyjne dla przyjętych do używania inwestycji w obcych środkach trwałych z tym, że dla inwestycji w obcych budynkach (lokalach) lub budowlach okres amortyzacji nie może być krótszy niż 10 lat.* Ma to szczególnie istotne znaczenie w kontekście kluczowego kryterium rozstrzygającego o wyborze najkorzystniejszej oferty w przetargu na kasyno gry, a mianowicie **standardu budynku, w którym ma być zlokalizowane kasyno gry** (§ 2 ust. 1 pkt 1 lit. b rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 sierpnia 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków przeprowadzenia przetargu dla podmiotów ubiegających się o udzielenie koncesji na prowadzenie kasyna gry lub zezwolenia na prowadzenie salonu gry bingo pieniężne). **Zatem z jednej strony ustawodawca preferuje w przetargu lokalizację np. w budynkach zabytkowych, wymagających ogromnych nakładów adaptacyjnych (średnio ok. 2-5 mln zł), z drugiej zaś strony obowiązujący okres koncesji nie pozwala nawet na zastosowanie minimalnego, przewidzianego przepisami podatkowymi, okresu amortyzacji poniesionych nakładów.**

Obowiązujący obecnie krótki okres koncesyjny powoduje przestoje w funkcjonowaniu kasyn, co ma niekorzystny wpływ na dochody budżetu Państwa z tytułu podatku od gier. Dzieje się tak mimo określonego w art. 50 ust. 1 ustawy hazardowej 9 miesięcznego okresu między wygaśnięciem zezwolenia na kasyno a publikowaną przez Ministra Finansów informacją w tej sprawie. Np. informacja o wygaśnięciu kasyna gry spółki Casino w hotelu Grand w Warszawie została opublikowana 4 października 2011 r. (9 miesięcy przed terminem wygaśnięcia koncesji), zawiadomienie o przetargu zostało ogłoszone w dniu 11 czerwca 2012 r., termin składania ofert wyznaczony został na 29 czerwca 2012 r., przetarg został zakończony w dniu 25 października 2012 r., koncesja udzielona została 2 kwietnia 2013 r., a podmiot, który uzyskał koncesję rozpoczął działalność w dniu 28 czerwca 2013 r. Zatem tylko w tym przypadku **nastąpiła blisko 12 miesięczna przerwa w działalności kasyna gry, i w konsekwencji - w dochodach budżetu z tytułu podatku od gier (od 4 lipca 2012 r. do 28 czerwca 2013 r.).** Podobnie było w przypadku koncesji na kasyno gry w woj. lubuskim - Gorzów Wielkopolski: wygaśnięcie koncesji (zezwolenia) - 06.10.2012 r., opublikowanie informacji o wygaśnięciu koncesji - 02.10.2012 r., zawiadomienie o przetargu - 01.06.2012 r., złożenie ofert do 22.06.2012 r., rozstrzygnięcie przetargu - protokół - 02.10.2012 r., wydanie koncesji - 27.02.2013 r., rozpoczęcie działalności - 19.04.2013 r. Przerwa w działalności kasyn gry w Gorzowie Wielkopolskim wyniosła blisko 6 miesięcy. Biorąc pod uwagę powyższe, w przypadku 52 koncesji, 6-miesięczna przerwa w działalności kasyna gry może spowodować straty do budżetu w wysokości nawet 156 mln zł (6 mies. x 1 mln podstawy POG (średniomiesięczny) x 50% podatku POG x 52 koncesje = 156 mln zł). Należy także wskazać na ogromne prawdopodobieństwo przeniesienia się graczy w tym okresie do nielegalnych punktów gier, co może wydłużyć okres dochodzenia do poprzedniej rentowności nawet do 12 miesięcy. **W takim wypadku spadek wpływów może wynieść nawet ponad 300 mln zł.**

Należy także zauważyć, że obowiązujący w Polsce 6 letni okres koncesyjny **jest jednym z najkrótszych w Europie, i normą są okresy przekraczające 10 lat, czy nawet bezterminowe** (np.: Austria 15 lat, Niemcy (podlega regulacji na poziomie Landu) 8-15 lat, Szwajcaria 20 lat, Włochy bez limitu, Hiszpania średnio 10 lat (są regiony, gdzie max 30 lat), Wielka Brytania bez limitu (licencja się odnawia sama, pod warunkiem uiszczenia opłaty licencyjnej), Holandia bez limitu, Belgia 15 lat, Węgry 20 lat + przedłużenie na 10 lat, Serbia 10 lat, Słowenia 10 lat + wielokrotne przedłużenia po 5 lat, Estonia 20 lat, Malta 10 lat z możliwością przedłużenia). Ponadto regułą jest zapewnienie przez państwo możliwości nieprzerwanego kontynuowania działalności przez rodzime podmioty, tak długo, jak

spełniają one wymogi koncesyjne.

Dodatkowymi argumentami za wydłużeniem okresu koncesyjnego lub wprowadzeniem instytucji przedłużenia koncesji są:

- istniejąca obecnie w art. 49 ust. 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych możliwość jednorazowego przedłużenia na okres kolejnych 6 lat zezwolenia na prowadzenie salonu gry bingo pieniężne oraz zezwolenia na urządzenie zakładów wzajemnych;
- określone w art. 58 ustawy hazardowej uprawnienie dyscyplinujące organu udzielającego koncesji w postaci wezwania podmiotu, któremu udzielono koncesji lub zezwolenia, do usunięcia stwierdzonych uchybień w wyznaczonym terminie i powiadomienia tego organu o terminie i sposobie ich usunięcia;
- określone w art. 59 ustawy hazardowej uprawnienie sankcyjne organu udzielającego koncesji w postaci cofnięcia koncesji lub zezwolenia, w całości lub w części, w przypadku m.in. nieusunięcia w wyznaczonym terminie stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z przepisami regulującymi działalność objętą koncesją lub zezwoleniem, lub z warunkami określonymi w koncesji, zezwoleniu lub regulaminie, czy cofnięcia koncesji lub zezwolenia, w całości lub w części, w przypadku rażącego naruszenia warunków określonych w koncesji, zezwoleniu lub regulaminie, lub innych określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności, na którą udzielono koncesji lub zezwolenia.

Za proponowanym przez Stowarzyszenie rozwiązaniem przemawia także praktyka stosowania prawa przez organ koncesyjny, który liczy rozpoczęcie biegu terminu ważności udzielonej koncesji od daty doręczenia decyzji podmiotowi, a nie od daty faktycznego rozpoczęcia przez podmiot działalności, nawet jeśli termin ten jest wpisany do treści decyzji koncesyjnej. Powoduje to efektywne skrócenie okresu możliwości prowadzenia działalności koncesyjnej o kilka do czasem kilkunastu miesięcy.

Propozycja Stowarzyszenia zmiany ustawy w tym zakresie:

1) art. 41 ust.1 otrzymuje brzmienie:

„Koncesji na prowadzenie kasyna gry udziela się na okres 12 lat”;

2) art. 69 ust.1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

1) *koncesji na prowadzenie kasyna gry wynosi 64.000 % kwoty bazowej.*

Ponadto, biorąc pod uwagę znaczenie stabilizacji na rynku gier z punktu widzenia wpływów do budżetu Państwa, zasadnym jest wprowadzenie możliwości przedłużania koncesji na kasyna gry, przy jednoczesnym spełnieniu określonych w ustawie warunków, np. w podobny sposób, w jaki jest to uregulowane w art. 35a ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji:

Art. 35a. 1. *Nadawca może złożyć wniosek o udzielenie koncesji na kolejny okres, nie później niż 12 miesięcy przed wygaśnięciem posiadanej koncesji.*

2. *W przypadku złożenia przez nadawcę wniosku, o którym mowa w ust. 1, odmowa udzielenia koncesji na kolejny okres możliwa jest wyłącznie, gdy w stosunku do nadawcy zachodzi którakolwiek z okoliczności wskazanych w art. 38 ust. 1 lub 2.*

3. *W przypadku złożenia przez nadawcę wniosku, o którym mowa w ust. 1, do postępowania w*

sprawie udzielenia koncesji nie stosuje się przepisów art. 34 i 36 ust. 1 i 2.

VI. Propozycja Stowarzyszenia doprecyzowania kwestii opinii lokalizacyjnej rady gminy.

Zgodnie z art. 35 pkt 15 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, wniosek o udzielenie koncesji na kasyno gry powinien zawierać pozytywną opinię rady gminy o lokalizacji kasyna gry. Niestety, ów nie budzący zasadniczych wątpliwości przepis (jeśli właściwa rada miasta wyraziła pozytywną opinię o wnioskowanej lokalizacji i uchwała w dacie złożenia wniosku nie została uchylona, to spełniony został wymóg określony w art. 35 pkt 15 ustawy hazardowej) doczekał się niezwykle kontrowersyjnej interpretacji w orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z wyrokiem z dnia 14 czerwca 2013 r. (sygn. akt II GSK 2242/11), nie wystarczy, by podmiot ubiegający się przedłożył nieuchyloną uchwałę pozytywnie opiniującą wnioskowaną lokalizację, opinia ta **musi być wydana każdorazowo na potrzeby konkretnego postępowania oraz na wniosek ubiegającego się podmiotu (tzw. „przedmiotowo – podmiotowo” charakter opinii lokalizacyjnej).**

Przedstawione w cytowanym orzeczeniu stanowisko, jeśli zostanie zastosowane przez organ koncesyjny, spowoduje niczym nie uzasadnioną komplikację i biurokratyzację procesu koncesyjnego. Należy odnieść się do celu wprowadzenia tego przepisu – chodzi o umożliwienie wypowiedzenia się samorządu lokalnego w kwestii planowanej lokalizacji kasyna gry. Jeśli samorząd nie aprobuje danej lokalizacji, może w dowolnym momencie uchylić swoją pozytywną opinię (jeśli została wydana), co skutecznie zablokuje możliwość prowadzenia w takim miejscu kasyna gry. Dlatego, wbrew twierdzeniom sądu, dotychczasowa praktyka nie powodowała „związania” rad gmin uchwałami wydanymi np. 20 lat wstecz, gdyż prawo uchylenia swoich uchwał skutecznie umożliwi tym radom kreowanie polityki lokalnej w zakresie gier hazardowych. Co więcej, żaden przepis nie zabrania podejmowania przez radę miasta uchwał z własnej inicjatywy pozytywnie opiniujące konkretne lokalizacje w danym mieście.

Wymóg przekładania do każdego wniosku nowej, wydanej na potrzeby konkretnego postępowania opinii lokalizacyjnej rady gminy, całkowicie pomija praktykę uzyskiwania takich opinii, która w różnych miastach może trwać od kilku do kilkunastu miesięcy (znany jest przypadek oczekiwania na opinię lokalizacyjną kilka lat...). Nie ma żadnych przepisów, poza określonymi w statutach samorządów, regulujących zasady postępowania w sprawie o wydanie opinii lokalizacyjnej. Wymóg przekładania do każdego wniosku nowej, wydanej na potrzeby konkretnego postępowania opinii lokalizacyjnej rady gminy może w konsekwencji spowodować, że beneficjentem koncesji na kasyno gry będą te podmioty, które szybciej uzyskają nową opinie, a nie te, które dysponują lepszą ofertą.

Ponadto wydaje się, że wskazana przez sąd ścieżka postępowania jest niemożliwa do zastosowania od strony formalnej. Zgodnie bowiem z art. 165 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (mającego zastosowanie w postępowaniach koncesyjnych) **postępowanie podatkowe wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu.** Wszystkie postępowania koncesyjne wszczynane są wyłącznie na wniosek strony. Zatem literalnie rzecz biorąc, z jednej strony, przed złożeniem przez podmiot ubiegający się o koncesję wniosku nie ma żadnego postępowania (a więc nie ma jeszcze „konkretnego postępowania” które uprawnia – zdaniem sądu – podmiot o wystąpienie o opinię lokalizacyjną), z drugiej strony – aby wystąpić o opinię lokalizacyjną – trzeba złożyć wniosek, by

postępowanie zostało wszczęte...

Stowarzyszenie proponuje rozwiązanie, które umożliwi rozwianie wątpliwości związanych z opinią lokalizacyjną, a jednocześnie zapewni skuteczną realizację ustawowego celu umożliwiającego radom miast kreowanie polityki lokalnej w zakresie gier hazardowych, np. w drodze wprowadzenia do ustawy hazardowej zapisu definiującego aktualność opinii lokalizacyjnej w danym postępowaniu:

Projekt Stowarzyszenia:

1) W art. 56 dodaje się ust. 4 o treści:

„Opinię lokalizacyjną uznaje się za aktualną, jeśli uchwała rady gminy w tej sprawie nie została uchylona, a podmiot przedłożył potwierdzenie jej nieuchylenia wydane nie wcześniej niż na trzy miesiące przed dniem złożenia wniosku.”;

VII. Eksploatacja automatów do gier.

Przed wszystkim przyjęty model dopuszczania automatów do eksploatacji wydaje się być zanadto biurokratyzowany. Obecnie obowiązujący system, zastrzony w wyniku dostrzeżonych przez ustawodawcę nieprawidłowości związanych z rynkiem automatów o niskich wygranych, charakteryzuje się z jednej strony nadmiernym formalizmem, z drugiej rozwiązaniami systemowymi nieprzystosowanymi do realnych potrzeb rynku. Przed wszystkim obecnie przyjęte rozwiązania w zakresie dopuszczenia automatów do eksploatacji (rejestracji), które uzależniają rejestrację automatu od uzyskania opinii jednostki badającej upoważnionej do badań technicznych automatów i urządzeń do gier, **bez jednoczesnego zapewnienia odpowiednich rozwiązań na okoliczność braku takich jednostek lub odmowy wykonania przez nich badań**, naruszają prawo koncesjonariuszy do ciągłości prowadzenia działalności w zakresie urządzania gier na automatach.

Nie może być tak, że przyjęte rozwiązania prawne akceptują możliwość, że podmiot – nie ze swojej winy - nie ma możliwości wprowadzenia automatów do eksploatacji (bo nie ma jednostek badających lub nie chcą się one podjąć wykonania badania). W ocenie Stowarzyszenia należałoby rozważyć dopuszczenie w takiej sytuacji (tzn. w przypadku braku jednostki upoważnionej lub odmowy wykonania przez nią badań) instytucję tymczasowej rejestracji automatu na podstawie np. oświadczenia wnioskodawcy i tymczasowych plombach serwisowych podmiotu lub naczelnika właściwego urzędu celnego.

Powyższe rozwiązanie jest uzasadnione także faktem, że obecnie eksploatowane w kasynach i salonach gier automaty, w przeciwieństwie do automatów z początków transformacji ustrojowej, są automatami nowej generacji, rodzajem komputerów, i ich faktyczna wypłacalność, z uwagi na wymagania graczy, jest dużo wyższa niż określona w art. 18 ust. 3 ustawy hazardowej (zazwyczaj przekracza 90%). Zatem jedynym aspektem wymagającym skutecznego nadzoru i kontroli (w przypadku kiedy nie ma konieczności klasyfikowania automatów jako niskohazardowych) jest zapewnienie sposobu ewidencjonowania przebiegu gry w celu ustalenia rzeczywistej podstawy opodatkowania podatkiem od gier.

Jednocześnie Stowarzyszenie w najbliższym czasie zaproponuje rozwiązania, które z jednej strony zapewnią realizację interesów skarbu państwa, uczestników gry, jak i umożliwią ciągłość działania

podmiotów.

VIII. Napiwki.

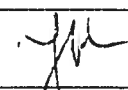
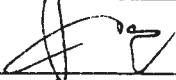
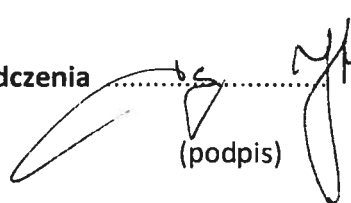
Jednocześnie Stowarzyszenie proponuje, z uwagi na istniejące wątpliwości dotyczące kwalifikacji podatkowej ewidencjonowanych napiwków (które często tylko z powodu nałożenia ustawą hazardową obowiązku ich ewidencji traktowane są jak przychody ze stosunku pracy, mimo iż w analogicznych sytuacjach napiwki kelnerów, taksówkarzy czy fryzjerów są traktowane jako przychody z innych źródeł), odpowiednią nowelizację art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, poprzez dodanie do katalogu przykładowych przychodów z innych źródeł napiwków:

Projekt brzmienia art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych:

„Art. 20. 1. Za przychody z innych źródeł, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 9, uważa się w szczególności: kwoty wypłacone po śmierci członka otwartego funduszu emerytalnego wskazanej przez niego osobie lub członkowi jego najbliższej rodziny, w rozumieniu przepisów o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, kwoty uzyskane z tytułu zwrotu z indywidualnego konta zabezpieczenia emerytalnego oraz wypłaty z indywidualnego konta zabezpieczenia emerytalnego, w tym także dokonane na rzecz osoby uprawnionej na wypadek śmierci oszczędzającego, zasiłki pieniężne z ubezpieczenia społecznego, alimenty, stypendia, dotacje (subwencje) inne niż wymienione w art. 14, dopłaty, nagrody i inne nieodpłatne świadczenia nienależące do przychodów określonych w art. 12-14 i 17, napiwki oraz przychody niezajdujące pokrycia w ujawnionych źródłach.”

Biorąc pod uwagę powyższe, wnosimy o uwzględnienie stanowiska Stowarzyszenia.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY	
1	Odpis z KRS
2	
3	
4	
5	
6	
7	

8		
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dekonanego dnia		
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Jacek Sabo	24.06.2014 r.	
Krzysztof Dąbrowski	24.06.2014 r.	
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAN		
Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia <div style="text-align: right;"> (podpis) </div>		

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, treść: "– Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu

ustawy lub

projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5

ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnic-

twa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego

lub projektu założeń projektu ustawy.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.